

SOLEMNITAT DE LA MARE DE DÉU
Homilia del G. Manel Gasch, monjo de Montserrat
1 de gener de 2008

Molts de nosaltres, estimades germanes i germans, hem posat un pessebre a casa nostra per celebrar aquestes festes, moguts per la tradició, ajudats pels més petits o potser sols, hem organitzat la disposició de les figures, els hi hem donat un marc. Com els pastors de fa dos mil anys, ens hem tornat a trobar amb Maria, amb Josep i amb el nen. Segurament hem compartit l'escena amb els qui ens han visitat, potser hem aprofitat per a fer una mica de catequesi a algun nét una mica despistat en temes de fe. De maneres molt diverses, hem anunciat com van fer els mateixos pastors allò que tenim davant dels ulls, que mirat senzillament no sembla tampoc tan extraordinari, un nen petit acabat de néixer.

Nascut d'una dona, nascut sota la Llei, nascut en una menjadora, la realitat en la que Jesús vingué al món no podia ser més humil, més llunyana dels sensacionalismes als que ens tenen acostumats els naixements dels grans personatges. Ni Jocs al Circ, ni indults dels condemnats o auguris sobre el destí del nen que haurien acompanyat el naixement del fill d'un Cèsar; ni el bateig amb gran festa, o el desencadenament de la necessitat de començar a comprar de tot per cobrir una sèrie de així dites necessitats, ni l'exclusiva corresponent a una Revista de les que en diuen "del Cor", que no pot faltar en el naixement del fill d'algú que es cregui important avui en dia, res de tot això s'esdevé a Betlem: fill d'una dona, plenament home, fill d'una llei, és a dir d'una cultura i nascut en una menjadora, símbol de la pobresa del pelegrí que no ha estat acollit enlloc, Jesucrist, el Fill de Déu, comparteix voluntàriament tota la petitesa de la condició humana.

Fer i contemplar el pessebre com els pastors, no ens hauria de portar a pensar com acollim aquest Nadal humil a casa nostra? En la nostra realitat? El naixement de Jesús ocupa les nostres esglésies, els nostres menjadors i les nostres sales d'estar. ¿ocupa també la nostra realitat personal? No ens cal potser rebre'l una altra vegada en la nostra humanitat tan fràgil i tan ferida, en la nostra cultura tan allunyada de l'evangeli, en la nostra pobresa de pelegrins del món que viatgen d'una situació existencial a una altra a gran velocitat?

Res captiva tant com pensar la distància infinita entre Déu i la sempre ambigua realitat humana en la qual s'ha volgut encarnar, s'ha volgut fer present, ha volgut ser Emmanuel. Aquest ha estat el pas de Déu, fer-se home: a nosaltres ens pertoca acollir-lo en aquest Jesús, fer-nos nostra en el cor la seva presència.

Hi ha una multitud d'homes i dones, pobres de tantes coses, com nosaltres, esperant signes creïbles de Déu.

La crida cristiana és deixar que aquest infant habiti els nostres cors, com va habitar el si de Santa Maria, la solemnitat de la qual celebrem també avui, perquè també faci meravelles en la nostra petitesa, i tothom ens pugui proclamar feliços. La crida que ens fa Déu és la de ser pastors que, malgrat la seva incomprensió, anunciïn allò que hem vist, sinó amb els propis ulls, almenys sí amb els ulls de la fe.

En un dia com avui, tots tenim present la novetat de l'any que comencem. Tot i que no tingui cap relleu religiós o litúrgic, en l'Església, que ens crida a comparitr la joia i l'esperança de tota la humanitat, no podem oblidar que avui en tot el món occidental i part de l'altre, els rituals civils de la nit passada o la música que aquest matí arriba des

de Viena constitueixen el paisatge que anuncia un temps nou que tots omplim de desitjos, cadascú sap els seus.

Què podríem demanar per aquest 2008? Sorprenent per la seva senzillesa, no trobo millors desitjos que els expressats en l'antiquíssima pregària del Llibre dels nombres, en la fe senzilla d'Israel que hem llegit com a primera lectura.

Que Déu ens beneixi, que faci fructificar el nostre treball tot preservant-nos de l'orgull, que ens guardi i s'apiadi de nosaltres, que ens faci viure en la novetat del manament de l'amor incondicional i ens doni el cor i l'esperit nou que ens ha promès que giri cap a nosaltres la mirada i ens doni la pau. Sí, que doni la pau als cors de tots i que doni la pau a tants llocs de la terra on només es coneix la guerra, la desesperació, la manca de qualsevol progrés, que poguem creure la veritat revelada pels seus noms nous, Emmanuel, Déu és amb nosaltres i Jesús, Déu salvador de tota la nostra fragilitat, per en la confiança, esperar un 2008 ple de la seva benedicció.

